

متن با این عبارت
به رأی گذاشته
می‌شود: «تشکیل
اجتماعات و
راهپیمایی‌ها بدون
حمل سلاح به شرط
آنکه مخل به مبانی
اسلام نباشد آزاد
است». تعداد کل
آراء ۶۰ رأی بود که
با ۵۱ رأی موافق و ۲
رأی مخالف و ۷ رأی
ممتنع به تصویب
رسید.

مقرراتی داشته باشد. منهای این می‌خواهیم بگوییم آزاد است.»
یزدی^۵ این ابهام را مطرح کرد که با متن فعلی، محافل بهاییت نیز به صورت
آزاد می‌توانند تشکیل شوند؛ در این صورت با اصل دیگر قانون اساسی که بر
جلوگیری از گمراهی تأکید داشت ناسازگار است.

بشارت^۶ در دفاع از اصل آزادی اجتماع و راهپیمایی می‌گوید: «این‌ها خاصیتش
برای کشور این است که دردها و ناراحتی‌هایشان را می‌گویند. شاید بسیاری از
مشکلات را در این راهپیمایی‌ها درک کنیم. مسئله غیرمسلح بودن هم باید به
صورتی در بیاید [و اشاره شود].»

طاهری اصفهانی^۷ هم بر لزوم مقید بودن برگزاری اجتماعات و راهپیمایی‌ها تأکید
داشت و نگران بود چه بسا در آینده قانون به سمت آزادی گسترده و نپذیرفتنی
گرایش پیدا کند: «چه می‌دانید در آینده این قانون [...] گل‌وگشاد نخواهد بود؛ به قول
ایشان بهایی‌ها، چپی‌ها برون‌توی مسجد و تشکیل اجتماع بدهند و مستقیماً آنجا
بنشینند، ولی نیتشان ضربه زدن به اسلام و ضربه زدن به امنیت کشور ما باشد.»
ربانی شیرازی^۸ هم این سؤال را مطرح کرد که غیر از رعایت نظم در خیابان و
میدان‌ها، آیا اصل برگزاری اجتماع نباید دارای قید باشد؟

بهشتی دو نظر مطرح را این‌گونه خلاصه می‌کند: «[...] نظر ما، نظر گروه و نظر
خیلی از دوستان این بود که اسلام عزیز ما زمینه آزاد امکان رشد و تجلی‌اش
بسیار فراوان است؛ بنابراین دو نظر وجود دارد. این را هم چون ضمن آرا بحث
کرده‌ایم مشخص می‌کنیم: یک نظر همین که عرض شد، و یک نظر به خاطر
تحقق و مراقبت بیشتر در حفظ عقاید و پایه‌های فکری و اعتقادی و امنیت که
باید محدودیت‌هایی وجود داشته باشد و نباید اینجا ترتب قید بگذاریم، بلکه
به طور کلی آنچه‌ای که امنیت به خطر می‌افتد، مسائل باید مجوزی داشته
باشد و این را باید در آینده از وظایف دولت و حقوق دولت مشخص کنیم.»
جوادی^۹ همان قیودی را که برای احزاب و جمعیت‌ها ذکر شده است، کافی
می‌داند: «در اصلی که با پنجاه رأی تصویب شده که احزاب، جمعیت‌ها،
انجمن‌های سیاسی و صنفی وقتی آزادند که اصول استقلال، آزادی و حاکمیت
و وحدت ملی و اساس جمهوری اسلامی را نقض نکنند و به اسلام آسیب
نرسانند، دیگر آن قیود کافی است.»

ربانی املشی^{۱۰} بر «اطلاع قبلی» دولت از برگزاری راهپیمایی و اجتماعات تأکید
کرد. فاتحی پیشنهاد کرد این جمله اضافه شود که «به شرط آنکه مخل امنیت
و نظم عمومی و علیه مبانی اسلام نباشد.» طاهری گرگانی^{۱۱} هم پیشنهاد داد که
کلمه «نظم» از متن اصل حذف شود. این دو پیشنهاد عملاً راه را برای ضرورت
اخذ مجوز برای اصل برگزاری اجتماعات یا راهپیمایی‌ها باز می‌کرد. بهشتی
مخالفت خود را با این دو پیشنهاد مطرح می‌کند: «[...] قبلاً در کمیسیون بحث
شد که این مقررات مربوط به نظم را بگذاریم و تهیه این متن با توجه به این نکته